

Sygn. akt III Ca 224/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SO Roman Troll (spr.)

SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko P. M. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt I C 2396/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Barbara Braziewicz SSO Roman Troll

Sygn. akt III Ca 224/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w Krakowie, następca prawny (...) Spółka Akcyjna, 28 sierpnia 2014 roku złożyła pozew o zapłatę domagając się zasądzenia od P. M. (1) 17520,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że pozwany 26 maja 2009 roku złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej powódki, a powódka takie warunki wydała i zawarła z nim 16 maja 2011 roku umowę o przyłączenie do elektroenergetycznej. Zgodnie z umową pozwany był zobowiązany do zapłaty 17520,12 zł tytułem opłaty przyłączeniowej, ale pomimo, że powód wykonał przypadający na niego zakres prac, pozwany nie dokonał zapłaty.

W sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki, wskazując, że zawarta z nią 16 maja 2011 roku była umową o dzieło, a zgodnie z

art. 646 k.c. termin przedawnienia roszczeń z tej umowy wynosi dwa lata. Według pozwanego płatność za wykonanie przyłączenia była rozłożona na dwie części. Pierwszą była zaliczka w wysokości 8760,06 zł, płatna w terminie 14 dni od zawarcia umowy, termin płatności upłynął zatem w dniu 30 maja 2011 roku. Pozostała kwota opłaty miała być płatna w terminie 14 dni od wystawienia przez powódkę faktury, która miała zostać wystawiona w terminie 7 dni od daty zakończenia przez powódkę prac umożliwiających przyłączenie do sieci. Pozwany wskazał, że powódka odebrała pracę od wykonawcy robót 7 sierpnia 2012 r., a prace wykonane zostały w lipcu 2012 roku. Wywiódł zatem, że powódka mogła i powinna wystawić fakturę VAT w terminie do 7 sierpnia 2012 r., dlatego termin płatności powinien upłynąć 21 sierpnia 2012 roku, a bieg przedawnienia rozpoczął się 22 sierpnia 2012 roku. Wskazał, że nigdy nie otrzymał faktury VAT.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wniosła podtrzymała swoje stanowisko wskazując, że do przedawnienia nie doszło.

Wyrokiem z 2 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powoda 17520,12 zł z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od 1 września 2012 roku oraz 3294 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: pozwany 26 maja 2009 roku zwrócił się do przedsiębiorstwa (...) SA z wnioskiem o określenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej dla obiektu o mocy przyłączeniowej do 40 kW ośmiu działek przy ul. (...) w miejscowości O.. To przedsiębiorstwo wydało 5 czerwca 2009 roku warunki przyłączenia, a 16 maja 2011 roku pomiędzy pozwanym, a poprzednikiem prawnym powódki do zawarcia umowy

o nr (...) o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej (...) SA instalacji elektroenergetycznej ośmiu budynków mieszkalnych położonych

w O. przy ul. (...) o numerach dz. (...). Pozwany – podmiot przyłączany, zobowiązał się do zapłaty na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego opłaty za przyłączenie w kwocie 17520,12 zł, wyliczonej zgodnie z Taryfą dla (...) Elektrycznej dla

V grupy przyłączeniowej oraz powiększonej o 23 % podatku VAT. Pozwany 23 lutego 2012 r. P. M. (2) zawarł z (...) S.A. aneks do umowy z 16 maja 2011 roku. Powódka odbioru stacji transformatorowej wraz z włączeniem do sieci ŚN i nN przy ul. (...) w O. dokonała ostatecznie 7 sierpnia 2012 roku i 17 sierpnia 2012 roku wystawiła pozwanemu fakturę VAT na kwotę 17520,12 zł z datą płatności na 31 sierpnia 2012 roku. Pismem z 17 sierpnia 2012 roku powódka poinformowała pozwanego o zakończeniu budowy przyłącza elektroenergetycznego, informując jednocześnie, że w załączeniu do pisma przesyła protokół odbioru technicznego z 7 sierpnia 2012 roku oraz fakturę VAT dotyczącą opłaty za przyłączenie. Pozwany otrzymał protokół odbioru technicznego

z 7 sierpnia 2012 roku. Pomimo dokonania przez powódkę przyłączenia pozwany nie dokonał zapłaty kwoty 17520,12 zł tytułem opłaty przyłączeniowej. Pismem z 26 sierpnia 2013 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty żądanej kwoty, jednak nie uregulował on stosownej opłaty.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany pomimo zawartej z powódką umowy nie wywiązał się z niej, bo nie uregulował dochodzonej pozwem należności, dlatego powództwo jest zasadne. Podkreślił, że zawarta przez strony 16 maja 2011 roku umowa o przyłączenie jest umową nazwaną, regulowaną przepisami ustawy

z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, a w zakresie nieunormowanym tą ustawą znajdują do niej zastosowanie przepisy ogólne części Kodeksu cywilnego, w tym art. 118

i termin przedawnienia wynosi 3 lata, bo roszczenie jest związane z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą. Nie ma przy tym znaczenia, że drugą stroną umowy była osoba fizyczna, nie prowadząca działalności gospodarczej. Zawarta między stronami umowa nie jest umową o dzieło, dlatego nie znajduje zastosowania art. 646 k.c.

Jako datę wymagalności roszczenia Sąd Rejonowy przyjął 1 września 2012 roku. Po ostatecznym odbiorze robót 7 sierpnia 2012 roku powódka wystawiła fakturę VAT datowaną na 17 sierpnia 2012 roku z terminem płatności do 31 sierpnia 2012 roku. Pismem z 17 sierpnia 2012 roku poinformowała pozwanego o zakończeniu budowy przyłącza,

informując zarazem, że w załączeniu do pisma nadsyła protokół odbioru technicznego z 7 sierpnia 2012 roku oraz fakturę VAT dotyczącą opłaty za przyłączenie. Pozwany przyznał, że doręczono mu wymieniony protokół, lecz wskazał, że do tej pory nie otrzymał faktury VAT. Sąd Rejonowy uznał oświadczenie pozwanego za sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, gdyż protokół i faktura zostały nadane jednym pismem, a gdyby pozwany rzeczywiście nie otrzymał faktury VAT, to zgodnie z obowiązującymi w obrocie zwyczajami, powinien nawiązać korespondencję w celu jej uzyskania. W rozpoznawanej sprawie żadna ze stron nie przedstawiła pism przesądowych wskazujących na pojawienie się wątpliwości, co do okoliczności otrzymania przez pozwanego stosownej faktury VAT. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał podnoszoną przez pozwanego okoliczność za nieprzekonywującą, nie popartą żadnymi dowodami oraz za sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania.

Podnoszone przez pozwanego twierdzenie o wynikającym z umowy podziale opłaty przyłączeniowej na dwie części tj. dwa roszczenia z dwoma terminami wymagalności, także nie jest zasadne. Pozwany konsekwentnie wskazywał, że zaliczka na 8760,06 zł stała się wymagalna wraz z upływem terminu na jej uiszczenie, tj. 14 dni po zawarciu umowy. Swoją tezę poparł wskazaniem, że zgodnie z § 4 ust. 5 umowy z 11 maja 2012 roku za zwłokę należne w uiszczeniu zaliczki należne były odsetki, co świadczyć ma o wymagalności kwoty tam wskazanej. Sąd Rejonowy w tym zakresie podkreślił, że zaliczka jest instytucją prawa cywilnego nie mającą charakteru roszczenia, stąd nie sposób mówić o terminie jej wymagalności, a jej uiszczenie miało na celu wzmocnienie więzi umownej między stronami, co jest typowe w stosunkach tego rodzaju. Poza tym brak zapłaty zaliczki nie spowodował zerwania umowy, a strony przez konsensus w dalszym ciągu trwały w nawiązanym stosunku umownym.

W kwestii odsetek, które świadczyć miałyby o roszczeniowym charakterze kwoty 8760,06 zł, należy wskazać, że z art. 8b ustawy Prawo energetyczne wynika, że odsetki od zaliczki mają charakter wyjątkowy, co wymagało zresztą regulacji ustawowej, i należą się tylko podmiotowi ubiegającemu się o przyłączenie. Zgodnie z brzmieniem art. 8b tej ustawy w przypadku gdy wysokość zaliczki przekroczy wysokość opłaty za przyłączenie do sieci, różnica pomiędzy wysokością wniesionej zaliczki a wysokością tej opłaty podlega zwrotowi wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia zaliczki. Wskazana regulacja nie zmienia jednak charakteru instytucji zaliczki. Umowa o przyłączeniu powinna uwzględniać odrębności wynikające z regulacji Prawa energetycznego oraz stosować instytucje tam przewidziane w określonych przypadkach. Sąd Rejonowy nie podzielił także poglądu pozwanego, że kwota 8760,06 zł nie miała charakteru zaliczki, lecz w rzeczywistości była pierwszą częścią opłaty z tytułu przyłączenia. Tezie tej przeczy nie tyle literalna treść umowy, co przede wszystkim cel jakiemu służyć miała wpłata, to jest wzmocnienie stosunku stron umowy. Dlatego też uznał, że zaliczka nie jest odrębnym roszczeniem i nie biegnie dla niej odrębny termin przedawnienia. Opłata przyłączeniowa w kwocie 17520, 12 zł, będąca jednym roszczeniem, stała się wymagalna 1 września 2012 roku, w dniu wniesienia pozwu nie była zatem przedawniona.

Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe od kwoty dochodzonej pozwem od dnia wymagalności roszczenia, tj. od 1 września 2012 roku, a więc zgodnie z żądaniem powoda.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. (wynagrodzenie pełnomocnika – 2400 zł, opata od pozwu – 877 zł i opłata od pełnomocnictwa – 17 zł).

Apelację od tego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucił mu: naruszenie art. 646 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz błędne uznanie, że zaliczka nie ma charakteru roszczenia i w związku z tym nie może stać się roszczeniem wymagalnym ulegającym przedawnieniu. W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje. W uzasadnieniu podał, że umowa o przyłączenie nie stanowi umowy nazwanej, a w kwestiach nieuregulowanych winno się stosować odpowiednie normy traktujące o umowie o dzieło, w szczególności art. 646 k.c. W dalszej kolejności podkreślił, że jeżeli strony zastrzegły w umowie określony termin zapłaty zaliczki i obowiązek uiszczenia odsetek za uchybienie temu

terminowi, to należy uznać, że z upływem tego terminu roszczenie jest wymagalne. Wobec tego, uznać należy, że termin przedawnienia upłynął, a co za tym idzie powództwo powinno zostać oddalone.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe. Nie były one też kwestionowane w żadnym zakresie w apelacji. Z tych powodów Sąd Okręgowy uznaje je za własne i bezsporne.

Pierwszy z zarzutów apelacji odnosi się do naruszeniu art. 646 k.c. z uwagi na jego niezastosowanie, albowiem zdaniem skarżącego do umowy z 16 maja 2011 roku o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej należy stosować analogicznie przepisy umowy o dzieło.

Art. 646 k.c. wyraźnie wskazuje, że roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem dwuletniego okresu. W orzecznictwie panuje przekonanie, że nie dotyczy to nawet umowy o roboty budowlane, która jest bardzo bliska umowie o dzieło (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 roku, sygn. akt III CZP 63/01, OSNC 2002/9/106). Umowa o roboty budowlane została bowiem zakwalifikowana jako odrębny typ umowy nazwanej, niebędąca podtypem umowy o dzieło, aczkolwiek niewątpliwie historycznie się z niej wywodzi. Umowa o roboty budowlane została wyodrębniona przez ustawodawcę - są tu więc dwie odrębne umowy.

Art. 7 ust. 2 ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1059) stanowi, o tym jakie elementy minimalne powinna określać umowa o przyłączenie do sieci: jest to m.in. termin realizacji przyłączenia, wysokość opłaty za to przyłączenia, zakres robót niezbędnych przy realizacji tego przyłączenia itp. Z tej ustawy wynika także kto może ją zawrzeć. Jednocześnie ustawodawca wskazał sposób wyliczenia opłaty za przyłączenie (art. 7 ust. 8 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne). W literaturze zaś wskazuje się, że stosunek przyłączenia nie może być postrzegany jako odmiana stosunku nazwanego wynikającego z umowy o dzieło lub z umowy o roboty budowlane, albowiem występują istotne różnice między essentialia negotii tych umów. Wskazuje się jednak, że analogicznie można stosować do tej umowy przepisy dotyczące stosunku wynikającego z umowy o roboty budowlane, chodzi o art. 656 k.c. (J. Pokrzywniak: Umowa o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, gazowej lub ciepłowniczej oraz obowiązek jej zawarcia. Zagadnienia cywilnoprawne. Wydawnictwo LEX z 2013 roku, punkty 7.6, 7.7 i 7.9.). Dodać należy, że w chwili zawierania umowy z 16 maja 2011 roku art. 7 ust. 2 ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne także przewidywał co powinna zawierać umowa o przyłączenie do sieci. Uregulowanie umowy o przyłączenie w ustawie z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne stanowi o jej wyodrębnieniu w zakresie poszczególnych umów nazwanych. Dlatego też Sąd Okręgowy akceptuje stanowisko o odmienności tego stosunku prawnego od umowy o dzieło. Gdyby był to podtyp umowy o dzieło ustawodawca zapewne odniósłby się do tego w ustawie, a tego nie zrobił. Trzeba więc tego rodzaju umowę traktować jako odrębną od umowy o dzieło.

Podstawowym zadaniem powódki wynikającym z umowy z 16 maja 2011 roku było zlecenie wykonania robót (prac projektowych, robót budowlanych i elektromontażowych związanych z przystosowaniem sieci elektroenergetycznej do przyłączenia zgodnie z warunkami przyłączenia) celem przyłączenia do sieci elektroenergetycznej 8 budynków mieszkalnych oraz przyłączenie instalacji obiektu do sieci i podania napięcia. To nie ona była więc podmiotem, który miał wykonać roboty. Wynika to dodatkowo z protokołu z 7 sierpnia 2012 roku – prace (roboty budowlane) wykonywała osoba trzecia na zlecenie powódki /k. 31 – 32/.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał, że art. 646 k.c. w żaden sposób nie może mieć zastosowania do umowy o przyłączenie do sieci, dotyczy on bowiem konkretnej umowy - o dzieło, a taką nie jest umowa o przyłączenie do sieci zawarta przez strony i uregulowana w innej ustawie. Należy także podkreślić, że ustawodawca w ustawie z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne w żaden sposób nie odwołał się do stosowania w zakresie nieuregulowanym do tej umowy przepisów umowy o dzieło. To z kolei oznacza, że w sprawach, które nie zostały tamże uregulowane mają zastosowanie przepisy ogólne Kodeksu cywilnego, a co za tym idzie także art. 118 k.c. regulujący

instytucję przedawnienia. W tym ostatnim przepisie termin przedawnienia wynosi 10 lat, a dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (...) lata. Przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.).

Podmiot ubiegający się o przyłączenie powinien uiścić opłatę za przyłączenie (art. 7 ust. 8 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne). Jednocześnie umowa zawarta pomiędzy stronami wskazuje termin płatności tej opłaty oraz jej wysokość.

Z ustalonego, niekwestionowanego w apelacji, stanu faktycznego wynika, że ostateczny odbiór wykonanych prac nastąpił protokołem z 7 sierpnia 2012 roku, a co za tym idzie faktura powinna zostać wystawiona w terminie do siedmiu dni od zakończenia prac, czyli w tym przypadku do 14 sierpnia 2012 roku (§ 4 ust. 4 i 8 umowy). Jednocześnie faktura ta jest płatna w terminie czternastu dni od dnia jej wystawienia, a co za tym idzie najwcześniejszy termin, w którym należało uregulować tę należność to 28 sierpnia 2012 roku. Pozew złożono zaś 27 sierpnia 2014 roku. Jednocześnie wystawienie faktury 17 sierpnia 2012 roku, nastąpiło z niewielkim upływem określonego w umowie terminu - nie może to jednak w żaden sposób wpłynąć na wymagalność roszczenia, która nastąpiła, jak już wyżej wskazano, parę dni przed terminem wskazanym na fakturze. Jednocześnie złożenie pozwu przed upływem terminu przedawnienia wskazuje, że nie doszło do przedawnienia.

Nawet gdyby zastosować regulację art. 646 k.c., to pomiędzy datą wymagalności roszczenia, a datą złożeniem pozwu nie upłynął jeszcze dwuletni okres czasu. Roszczenie nie było więc w chwili złożenia pozwu przedawnione. Jednak jak już wyżej wskazano, zdaniem Sądu Okręgowego, ta regulacja i tak nie może mieć zastosowania w sprawie.

Odnośnie drugiego z zarzutów apelacji związanego z charakterem zaliczki, którą miał uregulować pozwany należy podkreślić, że zgodnie z umową wyznaczony został termin jej uregulowania. Natomiast w § 4 ust. 4 tej umowy wyraźnie wskazuje się, że opłata za przyłączenie, która również łącznie z terminami płatności została uregulowana w umowie, będzie wynosiła kwotę pomniejszoną o wpłaconą zaliczkę. Brak uregulowania zaliczki powoduje więc, że powstaje obowiązek zapłaty całej kwoty wskazanej w § 4 ust. 1 pkt 1 umowy, albowiem nie ma żadnej możliwości obniżenia o nieuregulowaną zaliczkę kwotę opłaty za przyłączenie. Strony umówiły się, że ostateczna opłata zostanie pomniejszona o wpłaconą zaliczkę, a takiej wpłaty nie zanotowano.

Apelujący wskazuje, że zaliczka ma charakter roszczenia, nie tak jak przyjął Sąd Rejonowy i dlatego uległa przedawnieniu. Trzeba jednak zaznaczyć, że strona powodowa nie dochodzi zapłaty zaliczki, ale opłaty za przyłączenie w sytuacji, gdy zaliczka nie została uregulowana. Dlatego też rozstrzygnięcie charakteru prawnego tej zaliczki w chwili obecnej nie ma żadnego znaczenia. Inaczej sytuacja wyglądałaby, gdyby powódka dochodziła uregulowania zaliczki opisanej w umowie, ale tego nie dochodzi żądając opłaty za przyłączenie zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 i § 4 ust. 4 umowy. Opłata nie została też podzielona na dwie części, jak stara się wykazać pozwany. To jedna opłata, tyle że powinna zostać poprzedzona zaliczką, która siłą rzeczy, gdyby została wpłacona, miałaby wpływ na wysokość ostatniej faktury. Brak jej uregulowania zaś uprawnia powódkę do dochodzenia całości opłaty za przyłączenie.

Należy także zaznaczyć, że w chwili zawarcia umowy o przyłączenia obowiązywały już przepisy wskazujące na konieczność uiszczenia zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie oraz podkreślające, że wnosi się ją w terminie czternastu dni od dnia złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia (art. 8a i 8c ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne). Natomiast zgodnie z ustalonym i niekwestionowanym stanem faktycznym, określenie warunków przyłączenia było wydane już przed zawarciem umowy 16 maja 2011 roku, a to w czerwcu 2009 roku /k. 37-38/, dlatego też nie było możliwe pozostawienie wniosku o określenie warunków przyłączenia bez rozpoznania w sytuacji nieuiszczenia zaliczki.

Art. 7 ust. 2 i 8 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne stanowi podstawę prawną zasądzenia kwoty będącej ustaloną pomiędzy stronami opłatą za przyłączenie. Ta opłata bowiem stanowi essentialia negotii umowy o przyłączenie.

Dlatego też zarzuty apelacji okazały się bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 k.p.c., apelację jako bezzasadną oddalono.

Orzeczenie o kosztach Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w związku z § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) przy zastosowaniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), albowiem pozwany przegrał sprawę i powinien zwrócić powodce koszty zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Barbara Braziewicz SSO Roman Troll